

Китоби Юил ва Калисои Лаодикиягии Адвентистони Рӯзи Ҳафтум — Рақами бисту ҳафт

Jeff Pippenger

2026-01-14

Рақами Бисту Ҳафт

Мо ҳақоиқро сабт мекунем, ки онҳоро Шери қабилаи Яҳудо ҳоло мекушояд. Мо ҳақоиқро ба ҳам мутобиқ месозем, то ки паёми Юйилро баррасӣ намоем, ки Петрус онро дар китоби Аъмол ҳамчун паёми борони охири муайян кардааст. Мо ба ҳақоиқе наздик мешавем, ки ҳоло дар ҷараёни иҷрошавӣ қарор доранд, ҳамчун ҳамон ҳақоиқе ки ҷудои ниҳони ду табақро ба амал меоранд, ки онҳо ҳамеша ҳангоми кушода шудани як ҳақиқати имтиҳонкунанда зоҳир мегарданд. Ҳамчунин мо маҳз ҳамин ҳақоиқи кушодашударо на танҳо ҳамчун суҳанони фариштаи сеюм, ки ҷудо месозад, балки инчунин ҳамчун суҳаноне баррасӣ мекунем, ки мӯҳр задани саду ҷиҳилу чор ҳазорро ба анҷом мерасонанд. Фариштаи сеюм ҳам пок месозад ва ҳам соф мегардонад.

Аз моҳи июли соли 2023, Шери қабилаи Яҳудо тадриҷан ҳақиқатхоро, ки ба хатҳои берунӣ ва дарунӣ дар таърихи бақияи халқи Худо вобастаанд, бозмекушояд. Акнун мо китоби Матторо мекушоем, то нақши Петрусро бифаҳмем. Петрус рамзи муносибати аҳдии Масеҳ бо арӯси масеҳии Ёст — калисое, ки Ё бар Рок бино мекард. Петрус ҳам арӯси нахустини масеҳӣ ва ҳам арӯси охири масеҳиро намояндагӣ мекунад. Петрус ҳамчун ҳамон рамз дар ояти миёнаи бобҳои ёздаҳ ва бисту дуи Матто муаррифӣ шудааст, ва он бобҳо бобҳои миёнаи хатҳои мувозии Ҳастӣ ва Ваҳӣ аз боби ёздаҳ то бисту ду мебошанд. Петрус яксаду чилу чор ҳазор нафарро дар айёми охир намояндагӣ мекунад, ва дар он порча ӯ дар Қайсарияи Филиппӣ мебошад, ки ҳамон Панийуми Дониёл 11:13–15 аст.

Петрус дар Панюм қарор дорад, ва Ё ҳамчунин дар рӯзи Панतिकост, дар болохона дар соати сеюм, ва баъд дар маъбад дар соати нӯҳум қарор дорад. Он шаш соат давраи замонро ифода мекунад, ки дар он яксаду чилу чор ҳазор нафар то расидани қонуни якшанбе мӯҳр зада мешаванд. Маслубшавии Масеҳ низ дар соати сеюм оғоз ёфт ва Ё дар соати нӯҳум вафот кард, ки ин ба эҳё оварда расонд, эҳёе ки мавсими Пантикостро оғоз намуд, мавсими ки бо Петрус дар Панतिकост дар соатҳои сеюм ва нӯҳум ба анҷом расид. Вақте ки Инояти Илоҳӣ Инчилро ба ғайрияхудиён фиристод, Қорнилиус дар соати нӯҳум аз пайи Петрус фиристод. Соати сеюм ҳамчунин қурбонии субҳро ифода мекард ва соати нӯҳум қурбонии шомро.

Давраи шашсоата ба воситаи давраи маҷлиси хаймавии Эксетер ва ноумедии бузурги 22 октябри соли 1844 муаррифӣ шудааст. Дар Аъмол, Петрус чунин тасвир мешавад, ки дар поёни боби якум, вақте ки Яҳудо бо Маттиё иваз карда мешавад, бо дигарон, ки яксаду чилу чор ҳазорро ташкил медиҳанд, ба ваҳдат медарояд. Пас аз он шумора такмил меёбад. Дар ин

ривоят пешравии муайяне мушаххас гардонида шудааст.

Петрус нахуст дар ҳучраи болой аст, ва баъд аз он дар маъбад. Вақте ки ӯ дар ҳучраи болой аст, соати сеюм аст, ва дар маъбад, соати нӯҳум аст. Муаррифӣ дар соати сеюм таъмиди се ҳазор чонро ба вучуд овард.

Пас касоне ки каломи Ёро бо хушӣ пазируфтанд, таъмид гирифтанд; ва дар ҳамон рӯз ба онҳо тақрибан се ҳазор чон ҳамроҳ карда шуд. Аъмол 2:41.

Аз рақамгузорӣ дар охири боби якум то маъбад дар соати нӯҳум, ин давра муҳригузории яксаду чилу чор ҳазорро ифода мекунад.

Як саду чилу чор ҳазор паёми сафед шудан ба воситаи имонро пешниҳод хоҳанд кард, ки он дар ҳақиқат паёми фариштаи сеюм аст. Сафед шудан кори Худост дар фурӯ нишондани ҷалоли инсон ба ҳок, чунон ки Хоҳар Уайт бисёр муносиб қайд кардааст.

«Ба воситаи имон сафед шудан чист? Ин амали Худост, ки ҷалоли инсонро ба ҳок менишонанд ва барои инсон он чизро ба ҷо меоварад, ки ӯ худ барои худ анҷом доданаши қодир нест. Ҳангоме ки одамон ночизии худро мебинанд, омода мегарданд, ки бо адолати Масеҳ пӯшида шаванд. Вақте ки онҳо тамоми рӯз ба ситоиш ва боло бардоштани Худо оғоз мекунанд, он гоҳ бо назар кардан тағйир ёфта, ба ҳамон сурат табдил меёбанд. Навзодшавӣ чист? Он ба инсон ошкор месозад, ки табиати ҳақиқии ҳуди ӯ чист, яъне ин ки дар ҳудаш ӯ беарзиш аст. Ин дарсҳоро шумо ҳеҷ гоҳ наомӯхтаед. Оҳ, кош арзиши ҷони инсонро дарк карда метавонистед». Manuscript Releases, volume 20, 117.

Намунаи паёми сафедшавӣ, чунон ки онро яксаду чилу чаҳор ҳазор пешниҳод мекунанд, Қидъун аст, ки марди аҳд мебошад, зеро номи ӯ ба Еруббаал иваз карда шуд. Паёми Қидъун аз он иборат буд, ки вай машъали фурӯзонро дар зарфи гилин гузошт, сипас зарфро шикаст, карнай навохт ва нидо кард: «шамшери Худованд ва Қидъун». Шамшери Қидъун ҳамчунин шамшери Худованд буд, зеро шамшер Каломи Худост, ки иттиҳоди илоҳият бо инсоният мебошад. Он паём ба воситаи карнай ва нидои ӯ, ҳангоми шикастани зарф, ифода меёфт. Зарф инсоният аст, ки бояд шикаста шавад, ё то ба ҳок фурӯтан карда шавад, то ки ҷалоли нури Худо битавонад ба берун бидамад.

Пеш аз он ки паёмро эълон намояд, Қидъун тавассути як раванди имтиҳон се сад мардро гирд овард. Вақте ки ин раванд ба анҷом расид, Қидъун се сад мард дошт. 300 ушри он се ҳазорест, ки дар Пантикост буданд. Онҳо он лашкареро намояндагӣ мекунанд, ки дар Ҳизқиёл сию ҳафт бархоста мешавад ва ба аҳди ҷовидонӣ дохил мегардад.

Пас ман, чунон ки Ё ба ман амр фармуда буд, нубувват кардам, ва нафас ба онҳо даромад, ва онҳо зинда шуданд, ва бар пойҳои худ истоданд, лашкари бағоят азим. Сипас Ё ба ман гуфт: «Эй писари одам, ин устухонҳо тамоми хонадони Исроиланд; инак, онҳо мегӯянд: “Устухонҳои мо хушк шудаанд, ва умеди мо небуд гаштааст; мо аз ҳиссаи худ бурида шудаем.”» Ҳизқиёл 37:10, 11.

Хонаи Исроил аз баҳри қисмҳои худ чудо карда шудааст, ва Ҳизқиёл нишон хоҳад дод, ки чӣ гуна қисмҳои Яҳудо ва Эфроим, ки чудо карда шудаанд, ба як миллат табдил хоҳанд ёфт. Он лашкар аз ду ҷӯб иборат аст, ки аз ҳам чудо будаанд, вале ҳангоме ки ба аҳд бо Худо дохил мешаванд, ба як ҷӯб пайваста мегарданд.

Ва боз бо онҳо аҳди сулҳ хоҳам баст; он барои онҳо аҳди ҷовидонӣ хоҳад буд; ва онҳоро барқарор хоҳам кард, ва афзун хоҳам гардонид, ва муқаддасгоҳи Худо андаруни онҳо то абад хоҳам ниҳод. Хаймаи Ман низ бо онҳо хоҳад буд; оре, Ман Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд. Ва халқҳо хоҳанд донист, ки Ман, ки Худованд ҳастам, Исроилро тақдис менамоям, ҳангоме ки муқаддасгоҳи Ман андаруни онҳо то абад бошад. Ҳизқиёл 37:26–28.

«Халқҳои бутпараст хоҳанд донист, ки Худованд» Исроилро муқаддас мегардонад, вақте ки Ё муқаддасгоҳи Худо дар миёни онҳо қарор медиҳад. Пайвастани муқаддасгоҳи Худо ба қавми Худо пайвастани маъбади инсонӣ бо маъбади илоҳиро ифода мекунад, ва ҳангоме ки ин ба амал меояд, 300 нафар аминҳои Худо мӯҳр зада мешаванд, ва ҷаҳонро танҳо ба воситаи дидани қавме, ки дар қараёни бӯҳрони қонуни якшанбе муқаддас гардонда шудаанд, метавон огоҳ кард.

«Кори Рӯҳи Муқаддас он аст, ки ҷаҳонро дар бораи гуноҳ, дар бораи адолат ва дар бораи доварӣ муътақид созад. Ҷаҳонро фақат ба воситаи дидани онҳое метавон хушдор дод, ки ба ростӣ имон доранд, ба василаи ростӣ муқаддас гардонида шудаанд, бар асоси усулҳои баланду муқаддас амал мекунанд ва ба маъноӣ волею барҷаста хатти ҷудокунамандаро миёни онҳое, ки аҳкоми Худоро риоя мекунанд, ва онҳое, ки онҳоро зерӣ по лағадмол менамоянд, нишон медиҳанд. Муқаддасгардонии Рӯҳ фарқи байни онҳое, ки мӯҳри Худоро доранд, ва онҳое, ки рӯзи истироҳати қалбакиро нигоҳ медоранд, ошкор месозад. Вақте ки озмоиш фаро расад, равшан нишон дода хоҳад шуд, ки нишони ҳайвон чист. Он риоя кардани рӯзи якшанбе аст. Онҳое, ки пас аз шунидани ростӣ, ин рӯзро ҳамчунон муқаддас мешуморанд, имзои марди гуноҳро бар худ доранд, он касе ки гумон дошт замонҳо ва қонунҳоро дигаргун созад». Bible Training School, December 1, 1903.

Қудсгоҳи Худо бо калисои Ё пайваст мегардад, вақте ки калисо аз калисои мучоҳид ба калисои зафарманд табдил меёбад. Аҳде, ки Ҳизқиёл ба он ишора мекунад, дар иртибот бо пайвастани ду ҷӯб, ки як қавмро ташкил медиҳанд, баён шудааст.

Ба онҳо бигӯ: «Худованд Парвардигор чунин мегӯяд: инак, Ман ҷӯби Юсуфро, ки дар дасти Эфроим аст, ва сибтҳои Исроилро, ки ҳамроҳони ӯянд, хоҳам гирифт, ва онҳоро бо ӯ, яъне бо ҷӯби Яҳудо, якҷо хоҳам кард, ва онҳоро як ҷӯб хоҳам сохт, ва онҳо дар дасти Ман як хоҳанд буд. Ва он ҷӯбҳое ки бар онҳо менависӣ, пеши назари онҳо дар дасти ту хоҳанд буд. Ва ба онҳо бигӯ:»

Пас чунин мегӯяд Парвардигор Худо: Инак, Ман банӣ-Исроилро аз миёни халқҳо, ки ба он ҷо рафтаанд, хоҳам гирифт, ва онҳоро аз ҳар тараф ҷамъ хоҳам овард, ва онҳоро ба замини худ хоҳам овард. Ва онҳоро дар он замин, бар кӯҳҳои Исроил, як миллат хоҳам гардонид; ва як подшоҳ бар ҳамаи онҳо подшоҳ хоҳад буд; ва онҳо дигар ҳаргиз ду

миллат нахоҳанд буд, ва дигар ҳеч гоҳ ба ду подшоҳӣ тақсим нахоҳанд шуд. Ва онҳо дигар худро бо бутҳои худ, ва бо чизҳои зишти худ, ва бо ҳеч яке аз гуноҳхояшон палид нахоҳанд кард; балки Ман онҳоро аз ҳамаи маҳалли иқоматашон, ки дар онҳо гуноҳ кардаанд, начот хоҳам дод, ва онҳоро пок хоҳам сохт: ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд. Ҳизқиёл 37:19–23.

Асои Эфроим ва асои Яхудо он ду парокандагии 2520-сола бар зидди Эфроим ва Яхудо мебошанд, ки мутаносибан дар соли 1798 ва 22 октябри соли 1844 ба анҷоми худ расиданд. Онҳо 22 октябри соли 1844, ҳангоме ки кори поксозии қавми Ё, ё маъбади Ё, оғоз ёфт, як миллати воҳиди Исроили рӯҳонии муосир гардиданд. Он таърих тимсоли таърихи яксаду чилу чаҳор ҳазор нафар аст, ки аз ҷониби Қосиди Аҳд, ки ногаҳон ба маъбади Худ меояд, дар вақти қонуни якшанбе тоза ва пок гардониди хоҳанд шуд. Вақте ки он поксозӣ, андаке пеш аз қонуни якшанбе, ба анҷом мерасад, калисои зафарманд бар худ подшоҳе хоҳад дошт, ва он подшоҳ Довуд аст, ки салтанати худро дар синни сйсолагӣ оғоз намуд. Ин ҳамон Довуд аст, ки дар боби якуми Матто, аз замони Иброҳим, насли чордахум мебошад. Ин шохиди сеюми Довудро дар вақти қонуни якшанбе муайян мекунад. Лашкари пуриктидоре, ки аз он ду асо бархезонда мешавад, ҳангоме ки калисо аз коҳ тоза мегардад, аз ҷониби подшоҳ Довуд роҳбарӣ мешавад.

Ва бандаи Ман Довуд бар онҳо подшоҳ хоҳад буд; ва ҳамаи онҳо як ҷӯпон хоҳанд дошт; онҳо низ дар аҳкоми Ман роҳ хоҳанд рафт, ва фароизи Маро риоя хоҳанд кард, ва онҳоро ба ҷо хоҳанд овард. Ва онҳо дар замин сокин хоҳанд шуд, ки онро ба бандаи Худ Яъқуб додаам, ки падарони шумо дар он сокин будаанд; ва дар он сокин хоҳанд шуд — онҳо, ва фарзандони онҳо, ва фарзандони фарзандони онҳо то абад; ва бандаи Ман Довуд мири онҳо то абад хоҳад буд. Ҳизқиёл 37:24, 25.

Он лашкар ҳамчунин коҳинонест, ки дар боби дуёми 1 Петрус зикр шудаанд ва ҳангоме ки хизмати худро оғоз мекунанд, сисола мебошанд.

Шумо низ, чун сангҳои зинда, ҳамчун хонаи рӯҳонӣ бино карда мешавед, каҳонати муқаддас, то қурбонҳои рӯҳониро пешкаш намоед, ки ба воситаи Исои Масеҳ назди Худо мақбуланд. 1 Петрус 2:5.

Ин коҳинон ҳамчунин бо он сесад воизони миллери тимсол шудаанд, ки сесад ҷадвали соли 1843-и нашршударо гирифта, ҷадвалҳоро барои расонидани паём ба насли худ ба қор бурданд.

«Пас аз чанд муҳокима дар бораи ин мавзӯ, яқдилона қарор қабул карда шуд, ки сесад нусхаи монанди ин бо усули литографӣ ҷоп карда шавад, ки ба зудӣ анҷом пазируфт. Онҳоро «ҷадвалҳои '43» меномиданд. Ин Конфронси бисёр муҳим буд». The Autobiography of Joseph Bates, 263.

«Акнун таърихи мо нишон медиҳад, ки садҳо нафар аз ҳамон нақшаҳои хронологӣ, ки Вилиям Миллер таълим медод, таълим медоданд, ва ҳама яқсон буданд. Пас, ягонагии паём дар он буд, ки ҳама бар як мавзӯ муттаҳид буданд: омадани Худованд Исои Масеҳ дар вақти муайян, яъне соли 1844». Joseph Bates, Early SDA Pamphlets, 17.

Се сад воизони миллеритӣ кори худро дар чараёни таърихи фариштаи аввал анҷом доданд, ва илҳом ба мо хабар медиҳад, ки фариштаи аввал намунаи фариштаи сеюм мебошад. Онҳо, ба гуфтаи Чозеф Бейтс, «ҳама аз як қолаб» буданд. Чидъӯн ба лашкари сесаднафараи худ дастур медиҳад, ки ҳамон тавре амал кунанд, ки ӯ амал кард. Се сад воизи миллеритӣ, ки ба воситаи лашкари сесаднафараи Чидъӯн рамзгузорӣ шуда буданд, бояд дар 9/11 саф орошта шаванд, ки дар он ҷо паёми аввал қувват меёбад ва имтиҳон оғоз мешавад.

Пас Еруббаал, ки ӯ Чидъӯн аст, ва ҳамаи қавме ки бо ӯ буданд, субҳи барвақт бархоста, назди чашмаи Ҳарод урду заданд; ва лашкари Мидъён дар тарафи шимолии онҳо, назди теппаи Мӯра, дар водӣ буд. Ва Худованд ба Чидъӯн гуфт: «Қавме ки бо ту ҳастанд, барои он ки Ман Мидъёниёро ба дасти онҳо бисупорам, аз ҳад зиёданд, мабодо Исроил бар зидди Ман фахр карда, гӯяд: “Дасти худӣ ман маро начот дод”. Пас акнун бирав ва дар гӯши қавм нидо кун, бигӯ: “Ҳар кӣ тарсон ва ҳаросон аст, бигзор баргардад ва сахаргоҳон аз кӯҳи Қильод дур шавад”». Ва аз қавм бисту ду ҳазор кас баргаштанд, ва даҳ ҳазор боқӣ монданд. Ва Худованд ба Чидъӯн гуфт: «Қавм ҳанӯз ҳам зиёданд; онҳоро назди об фуруд овар, ва Ман онҳоро барои ту дар он ҷо имтиҳон хоҳам кард; ва чунин хоҳад шуд, ки ҳар киро ба ту гӯям: “Ин кас бо ту хоҳад рафт”, ҳамон кас бо ту хоҳад рафт; ва ҳар киро ба ту гӯям: “Ин кас бо ту нахоҳад рафт”, ҳамон кас нахоҳад рафт».

Пас ӯ қавмро назди об фурувард; ва Худованд ба Чидъӯн гуфт: «Ҳар кӣ аз об бо забони худ лесида нӯшад, чунон ки сағ лесида менӯшад, ўро алоҳида бигузор; ҳамчунин ҳар кӣ барои нӯшидан бар зонуҳои худ ҳам шавад». Ва шумораи онҳое ки лесида, дасти худро ба даҳони худ мебурданд, сесад мард буданд; аммо тамоми боқии қавм бар зонуҳои худ ҳам шуда, об менӯшиданд. Доварон 7:1–6.

Номи Чидъӯн ба Йеруббаал иваз карда мешавад, ки маънояш «бо Баал мубориза бурдан» аст. Чидъӯн маънои «дарахтбур» дорад, ва Яҳёи Таъмиддиханда табарро бар пояи дарахт гузошт. Яҳё намунаи Вилиям Миллер буд, паёмовари фариштаи аввал, ки Чидъӯн дар ҳамон ҷо мутобиқат меёбад. Чидъӯн Миллер аст, Илёси алфа, дар таърихи се фаришта.

Мидъёниён душмани шимолӣ мебошанд, ва онҳо назди теппаи Мӯреҳ урду заданд, ва Чидъӯн назди чоҳи Ҳарӯд буд, ки маънояш тарс ва ваҳшат аст. 9/11 терроризмро ворид кард, ва паёми аввал даъватест ба тарсидан аз Худо. Чидъӯн дар 9/11, назди чоҳи Ҳарӯд (терроризм), қарор дорад, ва душмани шимолӣ дар водӣ назди теппаи Мӯреҳ, ки маънояш борони барвақт аст. Дар 9/11 пошиши борони охир, ки ҳамон борони барвақт аст, аз теппаи Мӯреҳ ба фаромадан оғоз кард. Пас аз аввалин аз ду озмоиш, бисту ду ҳазор нафар аз кӯҳи Қильод ба хона фиристода шуданд. Қильод маънои нишонаи роҳро дорад, ва нишонаи роҳе ки дар он бисту ду ҳазор нафар ба хона фиристода шуданд, аввалин ноумедии 19 апрели 1844 ё 18 июли 2020 аст. Бисту ду нишонаи роҳи аввалин ноумедиро қайд мекунад, ҳамон тавре ки 22 рӯзеро муайян месозад, ки дар он ноумедии бузург 22 октябри 1844 фаро расид.

Санҷиши навбатӣ санҷиши об буд, ки дар таърихи миллеритӣ тавассути чамъомади хаймавии Эксетер тасвир шудааст, ки дар он ҷо ду хаймаи вобаста ба об вучуд доштанд, ва ба ин васила ду синфи парастандагонро намояндагӣ мекарданд. Эксетер маънои «қалъа бар об»-ро дорад, ва хаймаи дигарро бокираҳои аблаҳ аз Уотертаун ишғол карда буданд.

Эксетер санчиши обии Цидъунро намояндагӣ мекунад, аммо сухан на он қадар дар бораи худи об, балки дар бораи усуле буд, ки барои нӯшидани об ба кор бурда мешуд. Як синф аз ҳад зиёд хаста буд, то ҳангоми кафида гирифтани об ҳаракатро идома диҳад, ва синфи дигар ба пеш ҳаракат карданро давом меод. Як синф синфи хастагон буд, ки онро Лиан дар муқобили Роҳил, ки мусофири хуб буд, намояндагӣ мекард.

Хизмати Future for America дар 9/11 Гидъун буд, вақте ки нахустини ду озмоиш гурӯҳи бузургро аз дастаи Гидъун пок мекард. Терроризми 9/11 чоҳи Ҳарудро, ки тарс ва ваҳшат аст, муайян месозад, ва теппаи Мӯреҳ оғози борони охирро муайян мекунад. Чудошавӣ 18 июли соли 2020 ба амал омад, вақте ки бисту ду ҳазор нафар рафтанд, ва ба ин тартиб расидани вақти таъхирро бо адади бисту ду нишон доданд. Сесад нафари Гидъун онҳоянд, ки аз озмоиши дуҷум мегузаранд, ки он озмоиши методологияи борони охир аст, чунон ки дар Ишаё бисту ҳашт муайян шудааст.

Петрус ҳам дар Панийум аст, ва ҳам дар Панतिकост. Панतिकост қонуни якшанбе аст, ва Дониёл 11:16 низ қонуни якшанбе мебошад. Оятҳои сенздаҳ то понздаҳи боби ёздаҳуми Дониёл Панийум мебошанд, ва он оятҳо таърихи зоҳирии нубувватиро, ки ба қонуни якшанбе мебарад, намояндагӣ мекунад; ва Петрус дар Аъмол, дар соати сеюм ва нӯҳум, таърихи ботинии нубувватиро, ки ба қонуни якшанбе мебарад, намояндагӣ менамояд. Хати зоҳирӣ таърихеро муайян мекунад, ки ба тамғаи ҳайвон мебарад, ва хатти ботинӣ таърихи мӯҳригузорию яксаду чилу чор ҳазорро муайян мекунад. Азбаски Петрус дар ҳам таърихи зоҳирӣ ва ҳам таърихи ботинӣ, ки ҳоло дар ҷараёни иҷрошавӣ қарор дорад, чунин рамзи муҳим аст, ба назар муносиб намуд, ки Петрус дар он заминаи нубувватӣ ҷой дода шавад, ки зеро хондани рӯякӣ аз Навиштаҳо ҷараён дорад.

Дувоздаҳ пешгӯии Масеҳӣ, ки дар китоби Матто ҳамчун иҷрошуда қайд гардидаанд, таърихи яксаду чилу чор ҳазорро ифода мекунад. «Замони охир» оғози як ҳаракати ислоҳотию нишон медиҳад, ва ҳамон тавре ки таваллуди Ҳорун ва Мусо «замони охир»-ро дар хати Мусо, алфои Масеҳ, нишон дода буд, ҳамчунин таваллуди Яҳё ва писархолаи ӯ Исо «замони охир»-ро дар соли 1989 нишон дод. Оё баррасии он дувоздаҳ пешгӯии Масеҳӣ арзишманд аст ё не, ҳангоме ҳолибтар мегардад, ки онро дар заминаи матлаб бо бардоштани саволи дигар ҷой диҳем. Қадом китоби дигари Китоби Муқаддас ба андозаи Матто ин қадар иҷрошавӣ Масеҳиро қайд мекунад?

«Кори Худо дар рӯи замин, аз асаре то асри дигар, дар ҳар ислоҳоти бузург ё ҳаракати динӣ шабоҳати шигифтангезеро нишон медиҳад. Усулҳои муомилаи Худо бо одамон ҳамеша яксонанд. Ҳаракатҳои муҳими замони ҳозира ҳамтоёни худро дар воқеаҳои гузашта доранд, ва таҷрибаи калосо дар асрҳои пешин барои замони мо дарсҳои бисёр арзишманд дорад». «The Great Controversy», 343.

Ҳар як ҳаракати ислоҳотӣ нуқтаи оғоз дорад, ки дар китоби Дониёл «вақти охир» номида шудааст. Вақти охир дар ҳаракати ислоҳотии Масеҳ таваллуди Ё буд, ки ҳам соли 1798 ва ҳам соли 1989-ро пешнамоӣ мекард,

Аввалин аломати роҳи Масеҳӣ — 1989

Ва ба Ё гуфтанд: «Дар Байтлаҳми Яхудо, зеро ки аз ҷониби набӣ чунин навишта шудааст: “Ва ту, эй Байтлаҳм, дар замини Яхудо, аз миёни мирони Яхудо ҳаргиз хурдтарин нестӣ; зеро ки аз ту Пешвое хоҳад баромад, ки қавми Маро — Исроилро — ҷӯпонӣ хоҳад кард.”» Матто 2:5, 6.

Пешгӯӣ

Вале ту, Эфротии Байтлаҳм, агарчи дар миёни ҳазорон Яхудо хурд бошӣ, вале аз ту барои Ман Он Кас берун хоҳад омад, ки бояд ҳоким дар Исроил бошад; ки пайдоишҳои Ё аз қадим, аз азал аст. Мико 5:2.

Соли 1989 замони поён барои ҳаракати фариштаи сеюм буд. Он баъд аз 126 сол пас аз исёни соли 1863 фаро расид ва аз ҷониби Роналд Рейган ва Љорҷ Буши калон муаррифӣ гардид. Замони поён дар таърихи Мусо таваллуди Ҳорун ва Мусо буд, ҳамчунон ки замони поён дар таърихи Масеҳ таваллуди Яҳёи Таъмиддиханда ва Масеҳ буд. Вақте ки китоби Дониёл кушода мешавад, чунон ки дар соли 1989 шуд, афзоиши дониш ба вучуд меояд. Он афзоиши дониш ба нишонгоҳи дуҷум мебарад, ва муайян месозад, ки қай паёми имтиҳонкунанда аз донише, ки кушода шуда буд, ташаккул меёбад.

Ҳар як ҳаракати ислоҳотӣ лаҳзаеро нишон медиҳад, ки дар он паём ба шакли муайян дароварда мешавад ва баъд аз он ба паёми имтиҳонӣ табдил меёбад. Масеҳ ҳамеша пеш аз он ки мардон ва занонро барои он имтиҳон масъул гардонад, моҳияти имтиҳонро мефаҳмонад. Ба Одам ва Ҳавво пешакӣ гуфта шуда буд, ки агар нофармонӣ кунанд, ҷӣ натиҷае ба вуқӯ хоҳанд пайваст, ва Худо ҳеҷ гоҳ тағйир намеёбад.

Ва Худованд Худо ба одам амр фармуда, гуфт: «Аз ҳар дарахти боғ ба ихтиёри худ бихӯр; аммо аз дарахти шинохти неку бад аз он махӯр; зеро рӯзе ки аз он бихӯрӣ, ҳатман хоҳӣ мурд». Ҳастӣ 2:16, 17.

Уилям Миллер паёми озмоишии фариштаи аввалро дар солҳои 1831 то 1833 «ба расмият даровард». Паёми яксаду чилу чор ҳазор нафар дар соли 1996, бо нашри маҷаллаи «Time of the End», ки шаш ояти охири боби ёздаҳуми Дониёлро, ки дар соли 1989 мӯҳрашон кушода шуд, фаро мегирад, ба расмият дароварда шуд. Дар ҳамон сол ҳамчунин нашрияе бо унвони «Prophetic Time Lines» ба табъ расид ва усулшиносиро пеш гузошт, ки бисту ду маротиба аз қоидаҳои аз ҷониби Уилям Миллер қабулшуда пурқувваттар аст. Ҳоло он қоидаҳо дар нашрияи «Prophetic Keys» баён шудаанд. Қоидаҳое, ки ҳамаи онҳое, ки паёми фариштаи сеюмро эълон мекунанд, ба қор хоҳанд бурд, қоидаҳои Миллер мебошанд.

«Онон ки ба эълон намудани паёми фариштаи сеюм машғуланд, Навиштаҳоро мувофиқи ҳамон нақшае меомӯзанд, ки Падари Миллер қабул карда буд». Review and Herald, November 25, 1884.

Қоидаҳои Миллер алфаанд ва Калидҳои Нубувватӣ омега мебошанд. Ягона роҳи гузаштан аз паёми санҷиши нубувватӣ ин аст, ки усули омӯзише, ки дар Каломи Худо баён шудааст, ба қор бурда шавад. Паёми ҳақиқиро аз методологияи ҳақиқие, ки он паёмро собит месозад, ҷудо қардан мумкин нест. Дар ҳар як ҳаракати ислоҳотӣ паёми санҷишӣ барои он насл

пешниҳод мегардад, ва он методологияи дурустро низ ҳамчун чузъе аз аломати роҳ дар бар мегирад. Паёми Миллер бар кушода шудани мӯҳри китоби Дониёл асос ёфта буд. Паёми ӯ паёми Чидъун буд, зеро он низ лашкаре аз сесад нафарро ба вучуд овард.

Вай сесад марди баргузидаро ба се гурӯҳ чудо кард, ва ба дасти ҳар як нафар карнаёе дод, бо кӯзаҳои холӣ, ва машғалҳо дар даруни кӯзаҳо. Ва ба онҳо гуфт: «Ба ман назар кунед, ва ҳамчунин амал намоед; ва инак, ҳангоме ки ман ба канори берунии бошишгоҳ бирасам, чунин хоҳад шуд, ки ҳар чӣ ман кунам, шумо низ ҳамонро кунед. Вақте ки ман ва ҳамаи онҳое ки бо мананд, карнайро навозем, пас шумо низ карнайҳоро аз ҳар ҷониби тамоми бошишгоҳ бинавозед, ва бигӯед: “Шамшери Худованд ва Гидъун.”» Доварон 7:16–18.

Паёми Миллер «карнай» ва «шамшер» буд. Бо вучуди ин, он шамшери ҳам Гидъун ва ҳам Худованд буд. Каломи Худованд дар соли 1611 ба нашр расид, ва 220 сол баъд Миллер паёми худро дар бораи фариштаи аввал ба нашр расонд. Ёлломиаи Истиқлолият дар соли 1776 ба нашр расид, ва 220 сол баъд, дар соли 1996, паёми фариштаи сеюм ба нашр расид. Паёми Миллер паёми дохилии фариштаи аввал барои қавми Худо буд, чунон ки бо рӯёи дарёи Ёлой ифода шудааст, ва аз оғоз шудани доварӣ хабар меод. Паёми фариштаи сеюми Future for America паёми берунаи қавми Худо аст, чунон ки бо рӯёи дарёи Хиддекел ифода шудааст, ва аз анҷоми доварӣ хабар медиҳад.

Методологияи нубувват бо яке аз пешгӯйҳои Масеҳона, ки Матто онро ҳамчун дар Масеҳ иҷроёфта муайян мекунад, намояндагӣ мешавад, ва бо ин амал соли 1831-ро намунавӣ мегардонад, дар ҳоле ки «падар» писари худро дар соли 1996 намояндагӣ мекунад. Ду шохиди методология алфа ва омега мебошанд, ва бо иштироки паёмбари инсонӣ, онҳо якҷоя муносибати падар ва писарро барпо месозанд, ки ин ҳамон муносибати паёми Илёси Малоқ аст. Дилҳои падар ба сӯи фарзандон гардонда мешаванд, ва баръакс. Қоидаҳои Миллер бояд бо қоидаҳои, ки зери унвони Калидҳои Нубувват омадаанд, пайваста гарданд. Нури нав бояд бар нури кӯҳна бино карда шавад. Онҳое ки интиҳоб мекунанд, ки методологияи солҳои 1831 ва 1996-ро ба кор набаранд, лаънат шудаанд. Як гурӯҳ лаънат шудааст, ва гурӯҳи дигар баракат ёфтааст. Интиҳоб аз он шумост?

Нишони дуҷуми роҳи Масеҳӣ —1996

То ба ҷо ояд он чи ба воситаи набӣ гуфта шудааст, ки мегӯяд: «Даҳони Худро ба масалҳо хоҳам кушод; чизҳоеро баён хоҳам кард, ки аз бунёди ҷаҳон пинҳон нигоҳ дошта шудаанд». Матто 13:35.

Пешгӯй

Ман даҳони худро ба масал хоҳам кушод; суҳанони пинҳонии қадимро баён хоҳам кард. Забур 78:2.

Масалҳои торик; тамсилҳои ки Шери қаблаи Яхудо онҳоро «баён мекунад», арзаҳои пайдарпайи ҳақоикеро ифода менамоянд, ки аз бунёди олам мӯҳр зада шудаанд ё пинҳон нигоҳ дошта шудаанд. Ҳангоме ки паём ба шакли расмӣ дароварда мешавад, он баъд аз он

ба воситаи иҷрои нубуввате қувват меёбад, ки оғози замони имтиҳонро нишон медиҳад.

Вақте ки борони охирин 11 сентябри соли 2001 ба пошида шудан оғоз кард, исёни соли 1888 ва исёни Қӯра такрор гардид. Дар исёни Миннеаполиси соли 1888 ва дар исёни Қӯра, паёмоварони баргузидаи Худо ҳамроҳ бо паёме ки онҳо пешниҳод мекарданд, рад карда шуданд. Ҳам кӯдак ва ҳам оби ғусл якҷоя берун партофта шуданд. Онҳо зери ин даъво берун партофта шуданд, ки тамоми ҷамоат ба ҳамон андоза муқаддас аст, ки онҳое ки Худо баргузида буд. Исёнгарон натавонистанд Илоҳиятро дар паёмоварони инсонӣ бубинанд. Ҳар он чи онҳо мегуфтанд, танҳо ҳуди онҳо буд — инсонияте ҳолӣ аз Илоҳият; бинобар ин, онҳо гумон карданд, ки ҳама яқсонанд.

Акнун Қӯрах, писари Изҳар, писари Қаҳот, писари Левӣ, ва Дотон ва Абиром, писарони Элиоб, ва Ён, писари Пелет, аз писарони Реубен, мардонро бо худ гирифтанд; ва онҳо бо баъзе аз банӣ-Исроил, дусад панҷоҳ раиси ҷамоат, ки дар миёни ҷамъият номдор ва мардони машҳур буданд, ба ҳузури Мусо бархостанд; ва бар зидди Мусо ва бар зидди Ҳорун ҷамъ омада, ба онҳо гуфтанд: «Шумо бар худ аз ҳад зиёд мегиред, зеро тамоми ҷамоат муқаддасанд, ҳар яке аз онҳо, ва Худованд дар миёни онҳост; пас чаро шумо худро бар ҷамоати Худованд боло мебардоред?» Ададҳо 16:1–3.

Шӯриши Қӯрах, 1888 ва 9/11 ҳамчун сарпечӣ аз итоат ба интиҳоби Худо дар бораи роҳбарии баргузида нишон дода мешавад, дар ҳоле ки эътимод бар таърифи козиби ҷамоати Худо гузошта мешавад. Ирмиё ҳамин падида ро муайян мекунад, вақте ки шӯришгарон даъво карданд: «маъбади Худованд, маъбади Худованд — инҳоянд».

Суҳане ки аз ҷониби Худованд бар Ирмиё нозил шуд, чунин аст:

Дар назди дарвозаи хонаи Худованд биист ва ин каломро дар он ҷо эълон намоед ва бигӯ: «Эй ҳамаи шумо аз Яҳудо, ки аз ин дарвозаҳо барои сачда кардани Худованд дохил мешавед, каломи Худовандро бишнавед. Ҳамин тавр Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, мегӯяд: роҳҳо ва аъмоли худро ислоҳ кунед, ва Ман шуморо дар ин макон сокин хоҳам гардонид. Ба суҳанони дурӯғин таваккал накунад, ки мегӯянд: “Ҳайкали Худованд, ҳайкали Худованд, ҳайкали Худованд инҳоянд.”»

Зеро агар шумо роҳҳо ва аъмоли худро ба ҳақиқат ислоҳ намоед; агар миёни шахс ва ҳамсои ӯ довариро ба ростӣ ба ҷо оваред; агар ғариб ва ятим ва бевазанро зулм накунад, ва дар ин макон хуни бегуноҳ нарезед, ва аз пайи худоёни дигар ба зиёни худ наравед: Он гоҳ Ман шуморо дар ин макон, дар замине ки ба падарони шумо додаам, то абадулобод сокин хоҳам гардонид.

Инак, шумо ба суҳанони дурӯғ такя мекунад, ки ғайбӣ расонида наметавонанд. Ирмиё 7:1–8.

Суҳанони дурӯғини яҳудиён дар давраи Ирмиё, ҳамон суҳанони дурӯғини Қӯрах ва ҳамроҳонаш, исёнгарони соли 1888 ва, албатта, исёнгарони 9/11 мебошанд. Онҳо ҳамон дурӯғҳое мебошанд, ки мастони Эфроим дар Ишаё бисту ҳашт дар зерини онҳо панҷ мебаранд.

Пас каломи Худовандро бишнавед, эй мардони масхарагар, ки бар ин қавме, ки дар Ерусалим аст, ҳукмронӣ мекунад. Зеро шумо гуфтаед: «Мо бо марг аҳд бастаедем, ва бо дӯзах ба мувофиқа даромадаем; чун тозиёнаи фарогир бигзарад, ба мо нахоҳад расид; зеро мо дурӯғро паноҳгоҳи худ сохтаем, ва зери ботил худро пинҳон кардаем». Ишаё 28:14, 15.

Инчунин ин ҳамон дурӯғест, ки ифодакунандаи набудани муҳаббат ба Ҳақиқат мебошад, ки дар 2 Таслӯникиён гумроҳии сахтро меоварад.

Ва аз ин сабаб Худо бар онҳо гумроҳии сахт хоҳад фиристод, то ки ба дурӯғ имон оваранд; то ҳамаи онҳое ки ба ростӣ имон наоварданд, балки аз ноинсофӣ лаззат бурданд, маҳкум гарданд. 2 Таслӯникиён 2:11, 12.

«Калимаҳои дурӯғин» он андешаи аҳмақонаро ифода мекунанд, ки гӯё наҷот дар калисо ёфт мешавад, на дар фиристодагони баргузида ва паёмҳои баргузидаи онҳо. Пайванди миёни Худо ва инсон танҳо ба воситаи Каломи Ё барқарор ва нигоҳ дошта мешавад. Ё Калом аст, ва ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Калом. Масеҳ ба воситаи фиристодагони баргузидаи Худ ва паёме ки онҳо мерасонанд, муаррифӣ мешавад. Ба гунаи дигар бовар кардан, яъне аз Ҳақиқат нафрат доштан ва ба дурӯғ бовар кардан аст. Ирмиё яҳудиёнеро, ки ба маъбад таваккал мекунанд, маҳкум менамояд ва Шилӯро ба ёдашон меорад, ки сандуқи Худо аз замони ворид шудан ба Замини Мавҷуд дар он ҷо буд.

Бинобар ин, Ман ба ин хона, ки ба номи Ман хонда мешавад ва шумо бар он таваккал мекунад, ва ба он маконе ки ба шумо ва падарони шумо додаам, ҳамон тавр амал хоҳам кард, чунон ки ба Шилӯ кардаам. Ва Ман шуморо аз пеши назари Худ бадар хоҳам ронд, чунон ки ҳамаи бародарони шуморо, яъне тамоми насли Эфроимро, бадар рондаам. Пас, барои ин қавм дуо макун, ва барои онҳо нолаву дуо барнаёвар, ва назди Ман шафоат манамо; зеро Ман туро нахоҳам шунид. Ирмиё 7:14–16.

Элии шарир ва ду писари шарираш — Ҳофнӣ ва Финҳос — бо Қӯрах, Дотон ва Абиром мувозӣ ва ҳамсон мебошанд, зеро онҳо иҷозат доданд, ки иртидоди рӯ ба афзоиш инкишоф ёбад, то даме ки муҳлати озмоиш ба поён расид ва ҳар се дар як рӯз мурданд, ҳамон тавре ки Қӯрах, Дотон ва Абиром низ мурданд. Ҳамаи онҳо ҳангоми қонуни якшанбе мемиранд!

Дар 11-уми сентябр исёни Қӯрах, ва исёни Элӣ, исёни яҳудиён дар шаҳодати Ирмиё ва исёнгарони соли 1888 паём ва паёмбарони он давраро рад мекунанд ва бар зидди он исён менамоянд. Он давра пас аз ду имтиҳон дар қонуни якшанбе ба анҷом мерасад. Имтиҳони аввал аз 11-уми сентябр то 18-уми июли соли 2020 аст, ва имтиҳони дуюм поксозӣ ва муҳргузорӣ мебошад, ки бо паёми Нидои Нимашаб ифода ёфтааст. Аз ин раванди поксозӣ Чидъун ва сесади ӯ барои навохтани карнайҳои худ омода карда мешаванд, ва онҳо инро ҳангоме анҷом медиҳанд, ки Самуил дар қонуни якшанбе бархезонда мешавад, ки он замон сандуқ аз ҷониби фалиштиён гирифта мешавад. Пас калисои ғолиб ҳамчун байрақ баланд бардошта мешавад.

Он калисо подшоҳе дорад, ки номаш Довуд аст, ва набие, ки онро Ҳизкиёл ва Самуил, ҳангоми суқути Шилӯ, намояндагӣ мекунанд. Он калисо ҳамчунин коҳинотеро хоҳад дошт,

ки онро Юсуф намояндагӣ мекунад. Замони озмоиши қонуни якшанбе ҳамон ҷоест, ки оташи Рӯҳулқудс беандоза рехта мешавад, чунон ки мӯҳри ҳафтум онро намояндагӣ мекунад. Он оташ мардони номдори исёнгарро, ки бо Қӯраҳ, Дотон, Абиром, Элӣ, Ҳофнӣ, Финехос ва исёнгарони соли 1888 шӯриданд, нобуд месозад.

Ҳамон оташи фурӯрезии Рӯҳулқудс заминаи пасипардагии драмаи калисои пирӯзманд аст. Калисо ба воситаи подшоҳ Довуд, пайғамбар Ҳизқиёл ва коҳин Юсуф муаррифӣ мешавад. Он се дар оташе истодаанд, ки он 250 мардони номдорро нобуд мекунад, ҳамон гуна ки оташи Набукаднесар мардонро нобуд кард, ки се чавонмарди баргузидаро ба танӯр андохта буданд. Ҳангоме ки тамоми ҷаҳон, ҳамчун калисои пирӯзманд, менигарад, ки онҳо ба кӯраи оташин андохта мешаванд, ногаҳон Писари Худо бо пайғамбар, коҳин ва подшоҳи калисо — ки онҳоро Шадрак, Мешак ва Абеднего намояндагӣ мекунанд — зоҳир мегардад. Чор сисола дар кӯраи оташин, ки ҳақиқатро намояндагӣ мекунанд, ки Улуҳият, вақте бо инсоният муттаҳид мешавад, гуноҳ намекунад!

Қӯраҳ, Дотон ва Абирам, ки инчунин Элӣ, Ҳофнӣ ва Финхос мебошанд, сохтакории калисои ғолибанд, ки аз набӣ, коҳин ва подшоҳ таркиб ёфтааст. Он се нафар ҳамон сесад нафари Чидъун, се ҳазор ҷон дар Панतिकост, сесад воизи миллеритӣ, сесад ҷадвали соли 1843 мебошанд, ки ҳангоме ки қонуни якшанбе фаро мерасад ва оташ аз осмон фуруд меояд, сӣсолаанд. Дар замони Илёс оташ барои фарқ гузоштан миёни анбиёи ҳақиқӣ ва дурӯғин буд. Оташе, ки дар Левизот дар рӯзи «ҳаштум», вақте ки Ҳорун ба хизмат оғоз мекунад, фуруд меояд, қурбонии Ҳорунро фуру мебарад, ки он ҳамон қурбонии Малокӣ се аст, ки мисли солҳои пешин писандида мебошад. Ҳамон оташ онҳоеро, ки оташи бегона ё оддӣ меоранд, нест мекунад, чунон ки Ҳофнӣ ва Финхос, писарони Ҳорун, онҳоро намояндагӣ мекунанд.

Ҳангоме ки Худо пайғамбари ҳақиқиро бо Илёс, ё коҳини ҳақиқиро бо Ҳорун тасдиқ мекунад, оташ ба марги пайғамбарони дурӯғини Баал меоварад, ки онҳо ҳамчунин Ҳофнӣ ва Финхос мебошанд. Ҳофнӣ ва Финхос писарони Ҳорунанд; онҳо насли охири кавми аҳд мебошанд, ки дар вақти қонуни якшанбе аз даҳони Худованд қай карда мешаванд.

«Ин суҳанони Ҳоҳари Уайт нестанд, балки суҳанони Худованданд, ва фиристодаи Ё онҳоро ба ман додааст, то ман ба шумо бирасонам. Худо шуморо даъват мекунад, ки дигар бо Ё бо мақсадҳои муҳолиф амал накунад. Дар бораи мардоне, ки худро масеҳӣ вонамуд мекунанд, ҳангоми он ки хусусиятҳои Шайтонро зоҳир месозанд ва бо рӯҳ, суҳан ва амал ба пешрафти ҳақиқат муқовимат менамоянд ва ҳатман роҳро пайравӣ мекунанд, ки Шайтон онҳоро ба он мебарад, дастури бисёр дода шуд. Дар саҳтдилии дили худ онҳо ҳокимиятеро ба даст гирифтаанд, ки ба ҳеҷ ваҷҳ ба онҳо тааллуқ надорад ва набояд онро ба қор баранд. Устои бузург мегӯяд: “Ман вожгун хоҳам кард, вожгун хоҳам кард, вожгун хоҳам кард”. Одамон дар Батл Крик мегӯянд: “Маъбади Худованд, маъбади Худованд моем”, вале онҳо оташи одиро ба қор мебаранд. Дилҳои онҳо бо файзи Худо нарма мутеъ карда нашудаанд». Manuscript Releases, volume 13, 222.

«Оташи одӣ» ҳамон оташест, ки писарони Ҳорун ҳангоми оғоз ёфтани коҳинонӣ истифода бурданд. Шумораи «81» рамзи коҳинонӣ мебошад, ва дар боби ҳаштуми Левӣ, ояти якум,

ҳафт рӯзи поксозӣ ва тақдиси коҳин ба тасвир кашида шудааст. Либосҳои онҳо гирифта мешаванд ва бо либосҳои Саркоҳини Осмонӣ иваз мегарданд, чунон ки дар рӯёи Закариё дар бораи Еҳушаъ ва фаришта дар боби сеюм нишон дода шудааст. Он 300 нафар дар Закариё ҳамчун «мардоне, ки бо ҳайрат ба онҳо менигаранд» муаррифӣ шудаанд, зеро онҳо дар таърих он замонро намоёндагӣ мекарданд, ки Худо гуноҳҳои қавми Худо дур месозад, яъне қонуни якшанбе, вақте ки калисо аз мубориз ба зафарманд табдил меёбад. Пас аз ҳафт рӯзи тақдис, онҳо дар рӯзи ҳаштум ба хизмат оғоз карданд.

Ва шумо аз дари хаймаи ҷамоат то ҳафт рӯз берун наравед, то айёми тақдис ёфтани шумо ба анҷом расад; зеро ки ӯ шуморо ҳафт рӯз тақдис хоҳад кард. Ибодот 8:33.

Рӯзи ҳаштум рамзи он ҳаштумест, ки аз ҳафт аст, аз Лоадикия ба Филадельфия табдил ёфтан, аз ҳашт ҷоне ки дар киштии Нӯҳ буданд, аз рӯзи ҳаштуми хатна ва аз рӯзи ҳаштуми эҳё. Он рӯз қонуни якшанбе аст, вақте ки захми марговари папагарӣ шифо меёбад, ва бинобар ин, чун эҳё мешавад, ҳаштум мегардад, яъне аз ҳафт аст.

Ва дар рӯзи ҳаштум чунин воқеъ шуд, ки Мусо Ҳорун ва писаронаш, ва пирони Исроилро даъват кард. Ибодат 9:1.

Дар рӯзи ҳаштум коҳинон ба хизмат оғоз карданд, вале писарони Ҳорун «оташи бегона»-ро пешкаш намуданд. Адвентизм иддао мекунад, ки онҳо маъбади Худованд ҳастанд, ва хоҳар Уайт он иддаоро ҳамчун оташи бегона муайян кард. Ин на танҳо дурӯғ аст, балки оташи бегона низ ҳаст, дар муқобили оташи муқаддас. Оташи муқаддас паёми Нидои Нимашаб аст, ва оташи бегона паёми қалбакии сулҳ ва амният аст, ки он охири паёме хоҳад буд, ки аз ҷониби сағҳои гунге, ки аз аккос задан ва расонидани паёми огоҳӣ сарпечӣ карданд, мавъиза хоҳад шуд. Дар боби нӯҳум Ҳорун қурбониро пешкаш мекунад, ва оташ аз осмон фуруд омада, қурбониро месӯзонад. Сипас ду писари шарири ӯ оташи бегонаро пешкаш мекунанд, ва оташи Худо онҳоро месӯзонад.

Ва Ҳорун дасти худро сӯи қавм бардошта, онҳоро баракат дод, ва аз овардани қурбонии гуноҳ, ва қурбонии сӯхтанӣ, ва қурбонии саломатӣ поён омад. Ва Мусо ва Ҳорун ба хаймаи ҷомеъ даромаданд, ва берун омада, қавмро баракат доданд; ва ҷалоли Худованд бар тамоми қавм зоҳир шуд. Ва оташе аз ҳузури Худованд берун омад, ва қурбонии сӯхтанӣ ва чарбиро бар қурбонгоҳ фурӯ бурд; ва чун тамоми қавм инро диданд, нидо бароварданд ва бар рӯйҳои худ афтоданд. Ва Нодоб ва Абиҳу, писарони Ҳорун, ҳар яке мачмари худро гирифта, дар он оташ ниҳоданд ва бар он бухур гузоштанд, ва пеши Худованд оташи бегона оварданд, ки ӯ ба онҳо амр накарда буд. Ва оташе аз ҳузури Худованд берун омад ва онҳоро фурӯ бурд, ва онҳо пеши Худованд мурданд. Ибодат 9:22–10:2.

Мардони Батл-Крик ҳамон Синедрини замони муосир мебошанд, ки ба сохтори калисои худ бештар аз паёми Шоҳиди Ҳақиқӣ ба Лоадикия эътимод доранд. Шоҳиди Ҳақиқӣ ба Лоадикия Масеҳ аст, ва ӯ ҳеҷ гоҳ тағйир намеёбад, ва ҳамеша мардонеро, ки Худи ӯ баргузидааст, ба кор бурдааст, то паёмро ба қавме бирасонанд, ки хусусиятҳои Лоадикияро зоҳир мекарданд. Дар зери офтоб ҳеҷ чиз нав нест.

Ў Мӯсоро баргузид, ки, чунон ки Исо ва писарамакаш Юҳанно тарбия ёфта буданд, танҳо аз ҷониби Худо дар тӯли чихил сол тарбия ёфта буд. Ў Мӯсо, Масеҳ ва Юҳанноро ҳамчун намунаҳои касоне баргузид, ки берун аз низоми расмӣ таълимӣ тарбия ёфта буданд. Носира рамзи шахсе аст, ки баргузида шудааст, ҳамон гуна ки навбаромадгон — Ҷонс ва Вагнер — дар шӯриши Миннеаполиси соли 1888 буданд. Носира даъват ва тақдиси марди баргузидаро ифода мекунад, аммо он марди баргузида шахрванди шахре аст, ки хор шумурда мешавад.

Ва Натанаил ба вай гуфт: «Оё аз Носира ягон чизи неқ баромада метавонад?» Филиппус ба вай мегӯяд: «Биё ва бубин». Юҳанно 1:46.

Забонҳои лакнати Ишаё 28 онҳоро муаррифӣ мекунанд, ки аз Носира омада буданд. Пас аз ба расмият даровардани паёми Миллер дар соли 1831, ин паём бо иҷрои нубуввати войи дуҷум қувват ёфт, ки ба таври типологӣ иҷрои нубуввати войи сеҷумро дар 11/9 таҷассум мекунад. Мо нубуввати сеҷуми Мессияниро дар мақолаи оянда баррасӣ хоҳем кард.

«Се шаб пеш аз он ки идораи Review сӯхта nobуд гардад, ман дар ранҷе будам, ки суханон онро баён карда наметавонанд. Ман хоб карда натавонистам. Дар ҳуҷра қадам мезадам ва ба Худо дуо мекардам, ки бар қавми Худ раҳм намояд. Сипас ба назарам чунин намуд, ки ман дар идораи Review бо мардоне ҳастам, ки идораи муассисаро ба уҳдадоранд. Ман мекушидам бо онҳо сухан гӯям ва ба ин васила ба онҳо мадад расонам. Яке, ки соҳиби ихтиёр буд, бархост ва гуфт: “Шумо мегӯед: Ҳайкали Худованд, ҳайкали Худованд мо ҳастем; бинобар ин, мо ихтиёр дорем, ки ин қору он қор ва қори дигарро анҷом диҳем. Аммо каломи Худо бисёре аз қорҳоро, ки шумо пешниҳод мекунед, ман мекунад.” Дар омадани аввали Худ, Масеҳ Ҳайкалро пок кард. Пеш аз омадани дуҷуми Худ Ў боз Ҳайкалро пок хоҳад кард. Ў он ҷо буд ва Ҳайкалро пок мекард. Чаро? Зеро қорҳои тичоратӣ ба он ҷо дароварда шуда буданд ва Худоро фаромӯш карда буданд. Бо шитоб дар ин ҷо ва шитоб дар он ҷо ва шитоб дар ҷои дигар, барои андешидан дар бораи осмон ҳеҷ вақт набуд. Принсипҳои шариати Худо баён карда шуданд, ва ман шунидам, ки ин савол дода шуд: “Чӣ миқдор аз шариатро шумо итоат кардаед?” Сипас ин сухан гуфта шуд: “Худо Ҳайкали Худро дар ғазби Худ пок ва мутахҳар хоҳад сохт.”»

«Дар рӯёҳои шаб ман шамшерии оташинеро дидам, ки бар болои Батл-Крик овезон буд.

«Эй бародарон, Худо бо мо чиддӣ аст. Ман мехоҳам ба шумо бигӯям, ки агар баъд аз ҳушдорҳое, ки дар ин сӯхторҳо дода шуданд, роҳбарони қавми мо ҳамчунон, чунон ки дар гузашта кардаанд, ба роҳи худ идома диҳанд ва худро боло бардоранд, Худо баъдан ҷонҳои онҳоро хоҳад гирифт. Ҳамон қадар яқин, ки Ў зинда аст, Ў бо онҳо ба забоне сухан хоҳад гуфт, ки натавонанд онро нафаҳманд.

«Худо моро назорат мекунад, то бинад, ки оё мо худро пеши Ў мисли кӯдакони хурд фурӯтан месозем ё не. Ман ҳоло ин суханонро мегӯям, то мо бо фурӯтанӣ ва пушаймонии дил назди Ў биёем ва бифаҳмем, ки Ў аз мо чӣ талаб мекунад». Publishing Ministry, 170, 171.

«Паёми барои ин замон ин нест: “Маъбади Худованд, маъбади Худованд, маъбади Худованд мо ҳастем”. Худованд киро ҳамчун зарфҳо барои иззат қабул мекунад? — Онҳоеро, ки бо Масеҳ ҳамкорӣ мекунад; онҳоеро, ки ба ростӣ имон доранд, бо ростӣ зиндагӣ мекунад ва ростиро дар тамоми ҷанбаҳои он эълон менамоянд». Review and Herald, October 22, 1903.

«Ин суҳанони Хоҳар Уайт нестанд, балки суҳанони Худованданд, ва фиристодаи Ӯ онҳоро ба ман додааст, то ман ба шумо бирасонам. Худо шуморо даъват мекунад, ки дигар бо Ӯ дар мақсадҳои муҳолиф амал накунад. Дастуроти бисёре дода шуд дар бораи мардоне, ки даъвои масеҳӣ будан мекунад, дар ҳоле ки онҳо хислатҳои Шайтонро зоҳир месозанд ва бо рӯҳ, суҳан ва амал ба пешрафти ҳақиқат муқобилат намуда, бешубҳа аз он роҳе мераванд, ки Шайтон онҳоро ба он мебарад. Дар саҳтдилии дили худ онҳо ҳокимиятеро ба даст гирифтаанд, ки ба ҳеҷ вачҳ аз он онҳо нест ва онро набояд ба қор баранд. Устои бузург мегӯяд: “Ман вожгун хоҳам кард, вожгун хоҳам кард, вожгун хоҳам кард”. Мардум дар Батл-Крик мегӯянд: “Маъбади Худованд, маъбади Худованд мо ҳастем”, аммо онҳо оташи одиро истифода мебаранд. Дилҳои онҳо бо файзи Худо нарма ва мутеъ гардонида нашудаанд». Manuscript Releases, ҷилди 13, 222.